

а другия прикрепва о единъ клонъ. Па изважда изъ цедилника си малко хлѣбъ и дава му да яде.

Като се понарадвахме всички на ярето, което изпърво толкова ни изплаши, залавяме се пакъ за работа. Цедилниците ни се май напълниха.

— Ха стига толкова! — казва Никола, който съ нетърпе-

ки брането, задѣнваме цедилниците и тръгваме следъ Никола, който е повелъ вързаното съ пояса си яре. Че никой не дойде да го потърси, и той го смѣта вече за свое.

Слизаме доле при рѣката. Никола настоява да продължимъ пѫтя. Не. Бива ли да дойде човѣкъ тукъ, на Тополница, и да се не окаже въ

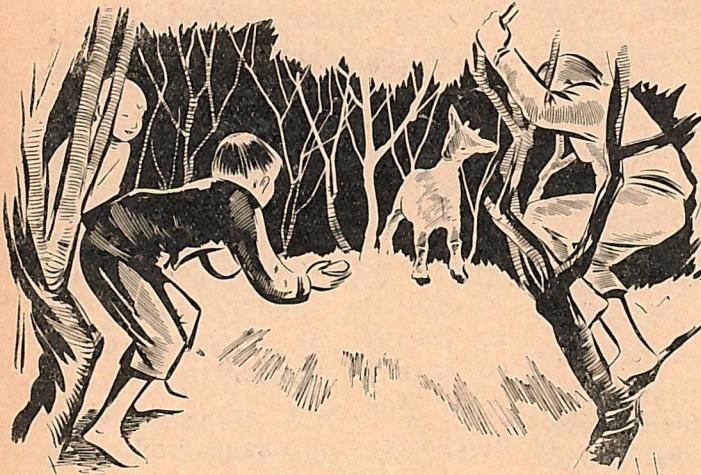
нѣкой виръ? —

А ето го, предъ насъ въ скалата хубавиятъ Жековъ виръ. Синкавитъ му струи тъй много ни примамватъ!

Безъ сърдце нѣкакъ се съгласява и Никола, който привързва яренцето задъ единъ храстъ. Събли-

чаме се бѣрзо и буйно се хвърляме въ дѣлбокия виръ. Радостни викове, плѣсъци, гуркане... И, когато до ситост се наскочваме и налудуваме въ прохладната вода, обличаме се бѣрзо, задѣнваме цедилниците и поемаме пѫтя нагоре възъ баира. Начело съ Никола, който грижливо води своето козле.

Ободрени отъ прохладната вода и улисани съ весели приказки, най-често около страха

ние гледа по-скоро да поведе намѣреното козле.

— Още малко, та баремъ да допълнимъ цедилниците, — намѣсвамъ се и азъ, като добирамъ единъ клонъ съ едри дрѣнки.

— Стига, стига! Че дренкитѣ сѫ тежки, та бая зоръ ще видимъ, дорде ги изнесемъ възъ баира! — И Никола почва да си задѣнва цедилника.

Нѣма що. Привършваме всич-